

ISTORIA CULTURII,
MUZEOLOGIE, ISTORIOGRAFIE,
CATALOAGE, VARIA

DATE DIN ISTORIA COMUNEI DOCLIN (JUD. CARAȘ-SEVERIN)*

Florin Medeleş

Cuvinte cheie: *Banat, Doclin, istorie locală*

Keywords: *Banat, Doclin, local history*

Hotarul de azi al comunei Doclin o desparte spre nord de localitatea Biniş, spre nord-vest de localitatea Tirol, spre vest și sud-vest de localitățile Fizeş, Surducu Mare și Forotic, spre sud de localitatea Cârnecea, iar către est de Dognecea.

Până la reforma agrară din 1945, hotarul Doclinului însuma 5489 iugăre și 98 stânjeni pătrați. Mai apoi, până prin anii 1950, hotarul comunei a cuprins și moșia Furlugeanu¹, ajungând la 3843 ha. Cum moșia Furlugeanu era cultivată în cea mai mare parte cu viță de vie, ea a fost încorporată în GAS Tirol, devenită IAS Tirol. În hotarul localității a existat, la nord și sud de sat, un fond forestier aflat în proprietatea uzinelor și domeniilor Reșița, care într-o clasificare a pădurilor de la 1814 aparținea Prefectoratului silvic Oravița, fiind de categoria a II-a, dar și mai multe parcele de pădure proprietate particulară, plasate la nord-vest de sat, către Tirol, care formau așa numita *Pădure a meilor* și care așșderea au fost naționalizate la 1948.

Microtoponimia localității este bogată și fără să descriem fiecare parte de hotar, vom aminti numirile mai importante, dintre care unele constituie indicii utile în cercetările arheologice și de istorie medievală².

Astfel, între țarinile cultivabile și pășunile satului aflate la șes, pe văi sau dealuri, amintesc Ciornovăț, Vâna, Paula, Cocos, Stanoviște (la nord-vest de sat), Valea Fizeșului, Cășunul, Valea Hotarelor, Dumbrăvița, Telepin, Dealul Meilor, Valea Babii și Cuteg (la nord-est de sat). Zona deluroasă din hotar cuprinde dealurile Cârnecii (la sud), Grânelor, Baciului (care formează o cumpănă locală a apelor, distribuind șuvoaiele pârâurilor spre sud – pârâul Ciornovăț, dar și spre nord – pârâul Valea satului), al Bisericii, aflat alături de cel al Baciului (unde după tradiție s-a aflat vechea biserică a satului), Dealul Crucii, al Cobiței, Dealul Buichii, Dealul lui Anton, Cucuiul

Ciornovățului etc.

Mai amintim și numele mai multor văi: Valea Cheii (între Dealul Bisericii și cel al Baciului), Valea Mălăanii, a lui Micolumb, a Văranului, cea a Domșei, a Babii, Valea Telepinului etc.

Între văi semnalăm Valea Satului, care străbate de-a curmezișul așezarea, separând-o în partea de deal și partea de câmpie și Valea Oalelor, care indică cu mare probabilitate o perioadă de expansiune a meșteșugului olăritului, păstrat până azi în satul alăturat, Biniș.

Această perioadă poate fi pusă în legătură cu procedeele tehnologice folosite la Dognecea pentru separarea din minereu a metalelor ușor fuzibile. Din veacul al XVIII-lea, minereul rezultat din mină și sfărâmat în șteampuri era introdus în oale identice cu fundul perforat, din care se clădeau un soi de cuptoare. Cererea de astfel de recipiente simplă de confecționat va fi fost imensă în secolul XVIII.

Relieful comunei Doclin nu cuprinde munți, deși satul se află la poalele Munților Dognecei, iar așa-zisa peșteră de la Marea Gârliște, amintită de tradițiile locale, nu a fost cercetată. În părțile păduroase ale hotarului sunt semnalate mai multe poiene, dintre care – cel puțin unele – au rezultat în urma intervențiilor antropice: și lemnul tare (stejar, gorun, cer) al pădurilor Doclinului va fi fost utilizat și la construcțiile miniere, ca și la obținerea mangalului necesar turnătoriilor.

Pâraiele sărace în debit sunt Ciornovățul, care se varsă în Caraș, preluând apele ce se scurg pe văile Mălana, Văran și Micolumb, Gârliște, care se varsă în Bârzava (în hotarul Binișului acest pârâu se numește Copăș) și Valea satului cu apă intermitentă, în care se varsă pâraiele din văile Oalelor, Babii, Oprii, Păulii și a Telepinului.

Descoperirile arheologice din hotarul localității sunt puțin numeroase.

Astfel, în hotar s-au descoperit la începutul secolului XX o monedă dacică din argint, imitație după cele emise de regele Filip al II-lea al Macedoniei, de tip Cladovo – Saschiz, ce poate fi datată în secolul II a.Chr.³

Prin hotar era și mai este încă vizibil traseul drumului roman numit în popor *Drumul Irinii*, care, trecând prin partea de vest a vetrei satului, este de fapt un tronson din marele drum roman vestic ce lega Dacia Superior de Moesia Superior, trecând și prin castrele romane de la Berzovia și Surduc. Se pare că o ramificație a acestui drum principal ajungea prin Doclin până la Bocșa Vasiovei de astăzi⁴. În secolul XIX, localnicii încă mai extrăgeau bolovani din carosabilul acestui drum.

Preotul T. Șandru deținea un denar al împăratului Traian, găsit pe Dealul Baciului de un locuitor din Doclin.

Movila de pământ vizibilă în hotarul Doclinului și Surducului, la mică distanță de drumul spre Oravița, va fi fost probabil una din movilele de

hotar ale localității.

În colecții particulare din Timișoara au mai ajuns din hotarul satului Doclin un denar imperial cu efigia împăratului Alexander Severus și o monedă din bronz cu efigia împăratului Maximianus Herculus.

O descoperire arheologică medievală este menționată în vatra satului, unde, în marginea curții săteanului Iosif Cârdu, au fost descoperite 10 cahle de la o sobă. Aceste cahle erau depuse în nisip la adâncimea de 0,80 m și în umplutura uneia din ele s-a aflat o prună carbonizată. La descoperirea lor a participat medicul Luca și preotul Ghiță Ieremia⁵.

Satul Doclin e consemnat în documente începând cu jumătatea veacului al XVI-lea și faptul că el este menționat în mai multe deftere turcești (1564 – 1569, 1579)⁶ indică cu mare probabilitate existența sa încă înainte de perioada stăpânirii otomane în Banat.

La sfârșitul secolului XVI, în 1597, luna august, satul este menționat cu movilele sale de hotar laolaltă cu satul Biniș, fiind amândouă în proprietatea caransebeșeanului Negul (Neagu)⁷.

Localitatea există neîntrerupt în epoca otomană, fiind menționată sub numele Doklen la 1690 – 1700, în conscripția contelui Marsigli, ca și în conscripția austriacă din 1717 – 1718, în hărțile veacului XVIII (a lui Mercy din 1723 ș.a.). Numele satului apare sub forma Doklen, Dochlan, Doklin etc. și, după părerea cercetătorului reșițean Vasile Ioniță, etimologia acestuia ar fi sârbo-croată.

După cum am amintit deja, se presupune (credem noi pe bună dreptate) că Dealul Baciului amintește de vechiul sat Bacz, menționat în veacul al XV-lea. Putem doar presupune contopirea satului Bacz cu satul Doclin cândva în prima jumătate a secolului XVIII, dacă nu mai devreme, fenomen demonstrat poate și de plasarea unei părți a satului către sud-vest și sud-est, pe deal, în raport cu restul localității – așezată în vale. Existența a două parohii ortodoxe pledează așisderea în favoarea contopirii a două comunități rurale, la fel ca și conflictul (vezi mai jos) prilejuit de ridicarea actualei biserici înainte de 1790⁸, când mai vechea biserică de lemn, ridicată la 1733 pe Dealul Bisericii, a fost demolată⁹, probabil în timpul războiului austro-turc din 1787-1790.

Populația satului a fost și este aproape exclusiv românească, de confesiune ortodoxă.

Valyi¹⁰ greșea nu numai numele localității (*Bochin*) ci și compoziția etnică din epocă, considerând că populația era rasciană.

După 1718, populația localității sporește treptat. Probabil că în sânul celor două comunități unificate au avut loc frământări, care ar explica de ce în 1746 mai mulți locuitori ai Doclinului, laolaltă cu alții din Clopodia și Gherman au fost colonizați de către autoritățile austriece, primind pământ

în localitatea Sevljuș (Seleuș) din Banatul sârbesc de astăzi¹¹.

În 1757 satul românesc număra 245 de case¹². În 1916, populația Doclinului număra 1167 de oameni iar la recensământul din 1930 satul avea 1020 de locuitori. În 1940 erau consemnați în sat 892 de ortodocși, și 16 bapțiști¹³. În 1960 satul număra 245 de familii ce însumau 837 locuitori, dintre care 758 români, 67 țigani, 9 croați, 2 germani și 1 maghiar.

Populația satului era distribuită pe cartiere numite după numele unora din familiile vechi din localitate. Amintim familiile Pascu, Cârdu, Stoia, Dragomir, Marcu și Dogan.

Așa cum am mai amintit, satul este compus din două părți mari: *La Deal* – în direcția vestică, unde se afla cartierul *Stoionilor* – de la numele Stoia și cel al *Lințonilor* – de la numele Lința și *La Câmp*, unde se află cartierele *Băiconilor* – de la numele Baica, iar în direcția nord-vest cele ale *Păsculeștilor*, *Andreșonilor* și *Păionilor*.

Ocupația principală a locuitorilor a fost agricultura, dar încă din secolele XVIII – XIX parte din săteni au lucrat în întreprinderile miniere și siderurgice din împrejurimi. De altfel, chiar la marginea satului se află o carieră de nisip, care a fost întrebuințată încă de pe la 1900 în turnătoria de fontă a Uzinelor din Reșița. În cadrul acestei cariere, în 1963 a luat ființă și o spălătorie de nisip. Nisipul era transportat la Reșița în căruțe până prin 1946-1947, când acestea au fost înlocuite cu autocamioane. Din această perioadă carierele au aparținut ICIL Reșița.

Populația satului s-a împuținat în mai multe rânduri datorită epidemiilor. Sunt consemnate câteva din a doua jumătate a secolului XIX¹⁴: în 1873, între 4 aprilie și 25 iulie au murit 16 oameni de „bube negre”; între 13 august și 3 septembrie în același an holera a secerat 16 vieți; între 16 august 1881 și sfârșitul lui decembrie 1882 au murit de „gâlci” (difterie) 81 de băieți; în 1918, între 2 octombrie și 24 decembrie au murit de gripă spaniolă 38 de oameni. Aceștia li se adaugă cei 40 de morți din cei 240 de mobilizați în primul război mondial, în memoria cărora, în părculețul din fața școlii generale de opt ani a fost înălțat un monument, inaugurat în 1935. Pe piatra acestuia se află următoarea inscripție: „Eroii din comuna Doclin căzuți pe câmpul de onoare în războiul mondial 1914 – 1918”.

Mai exista în comună și bustul regelui Ferdinand I, înălțat și sfințit de episcopul de Caransebeș Vasile Lăzărescu, în anul 1935.

După cel de-al doilea război mondial, o parte din sătenii cu pământ puțin (56 de familii) au înființat o „întovărășire agricolă”, care a controlat inițial 137 ha dintre cele 3843 ha ale Doclinului. În 28 ianuarie 1962, în contextul socializării forțate a agriculturii din România, întovărășirea s-a transformat în Gospodăria agricolă colectivă „1 Mai”, în care au fost cuprinse 167 de

familii cu 931 ha de pământ, din care 713 ha teren arabil. Această GAC avea din primul an de activitate un fond de bază de 270.566 lei, iar patrimoniul („averea obștească”) era prețuit la 688.615 lei. Membrii GAC au fost plătiți cu 13,07 lei pe ziua de muncă, în condițiile în care un muncitor necalificat în România era plătit cu minim 25 de lei pe ziua de muncă.

Numărul de familii din GAC a sporit în 1963 cu încă 10, care nu aveau pământ. În acest al doilea an de funcționare plata zile de muncă a crescut la 15 lei.

Elementele de port tradiționale care s-au păstrat sunt puține. *Illo tempore*, femeile purtau pe cap o „cârpă”, îmbrăcau „ciupage”, purtau poale largi și se încingeau cu brâie și cu „brăciri” pe dedesubt. Iarna purtau pe cap „cârpe” groase, se îmbrăcau în cojoace și aveau încălțări din lemn.

Bărbații purtau pălării, cămăși albe largi, fiind încinși la brâu cu așa-numitele „prașchii” de curea și se încălțau cu opinci sau bocanci. Iarna purtau pe cap căciuli de oaie („clăbățuri”) și se înveleau în „căpute de șubă” sau cu pieptare de piele. Așșderea purtau cioareci de șubă și cojoace mari din piele de oaie.

În ceea ce privește conducerea satului, care a aparținut administrativ când de Vârșeț și când de Bocșa, documentele atestă la 1784 pe cneazul Lupu Peica¹⁵.

Un important rol spiritual în viața satului l-a jucat de-a lungul veacurilor biserica. Am amintit deja de presupusa veche biserică de lemn ce se va fi înălțat pe Dealul Bisericii, în locul căreia, după războiul austrieților cu otomanii din 1716-1718 s-a înălțat o biserică de lemn ctitorită de episcopul Maxim al Caransebeșului și Vârșețului în 1733. Aceasta va fi dănuț probabil până la războiul austro-turc și a fost înlocuită cu actuala biserică în jurul lui 1790.

Nicolae Stoicescu datează biserica satului cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” la sfârșitul secolului XVIII și menționează renovările ei din anii 1891 și 1963-1964¹⁶. Această mică biserică din cărămidă cu absidă semicirculară și turn patrulater, care datează probabil de pe la 1790¹⁷, a fost împodobită treptat, după renovarea din 1891, cu un iconostas din lemn, lucrat, în parte, de preotul local Traian Șandru și terminat odată cu stranele și tronul episcopal prin 1912 de vestitul sculptor bănățean în lemn Nestor Busuioc, ajutat de fiul său Ion.

În acei ani, biserica a fost pictată de către importantul pictor bănățean Ion Zaicu. Pe lângă pictura acestuia, în biserică se mai păstrau și câteva icoane mai vechi, consemnate în inventarul din 1888 și anume: icoanele mari (75 x 55 cm), ale Mântuitorului și Sf. Nicolae, ce vor fi împodobit probabil vechiul iconostas și șase prăznicare mici (30 x 20 cm). Se menționează

așișderea o icoană pe pânză semnată Nicolae Popescu (?), reprezentând Înălțarea Domnului. De asemenea se mai păstrau în perioada interbelică două steaguri mari pictate în 1916 și șase steaguri mici realizate de pictorii bănățeni Filip Matei și Nicolae Marișescu.

Probabil încă din inventarul vechii biserici din lemn provenea o Cazanie în două volume tipărită în 1755, ca și Antimisul din anul 1743¹⁸, iar registrele de nou născuți, căsătoriti și decedați începeau cu anul 1780.

Încă din prima jumătate a secolului XVIII ființau în Doclin două parohii de clasa a II-a, fapt ce poate fi pus în legătură cu unirea a două comunități, ce se va fi petrecut probabil în acea perioadă. Încă într-un document din 1757 sunt menționați preoții parohi Barbu Muntean și Constantin Martin¹⁹. Și un alt document din 1792, din vremea episcopului Ioan Ioanovici de Vârșeț, menționează existența celor 2 parohii²⁰.

Fără a fi completă, lista preoților care au slujit în Doclin îi menționează, în perioada interbelică, pe Pavel Drăgan și pe Petru Ghiță. „Bătrânul” Pavel Drăgan semna în 1928 răspunsul la Chestionarul Muzeului Bănățean, iar mai tânărul preot Petru Ghiță a decedat înainte de 1940²¹.

Dintre preoții ce au slujit biserica din Doclin, îi mai amintim pe: Ignatie Gruia și Nicolae Brancovici (1778 - 1787), Nicolae Trailoviciu (1787-1824), Iancu Stoia și Ion Dimitrescu (1824 - 1825), Pavel Crestici și Pavel Zacharie (1825 - 1831), Simion Blidariu și Irimia Zacharie (1831 - 1838), Ioachim Blidariu (1838 - 1856), Iosif Bildariu (1856 - 1887), Ioan Pepa (1887-1902), Pavel Drăgan (1887 - 1928), Teodor Șandru (1902-1920), Teofil Bucșa (1920 - 1923).

În sprijinul ipotezei conglomerării în Doclin a două comunități distincte vine și o legendă locală, conform căreia o gâlceavă între localnici privind locul de amplasare al noii biserici de la 1790 a fost stinsă de episcopul de Vârșeț. Acesta, conform legendei, a purtat în brațe un bolovan cât l-au ținut puterile, până la locul pe care s-a înălțat apoi noua biserică.

Alături de biserică (nu numai în sens figurativ!) ființa încă din secolul XVIII, școala confesională a satului.

Deși preotul Drăgan amintea înființarea școlii în 1802²², în însemnările lui Nicolae Ilieșiu²³ este menționat la 1781 învățătorul român Dimitrie Popovici. Putem socoti că școala Doclinului s-a înființat, la fel ca multe altele, în ultimul sfert al veacului XVIII și că anul 1802 este cel al construirii clădirii școlii confesionale. Ea a fost o construcție tipică pentru acea epocă, fiind compusă dintr-o sală de clasă și o încăpere-locuință a învățătorului. Având în vedere caracterul ei confesional, școala s-a înălțat în apropierea bisericii, pe terenul intravilan al acesteia.

În anul 1894 s-a înălțat noua școală confesională, pe un alt teren intravilan. Construcția acesteia a fost luată în antrepriză de Iulius Crina și a

costat 3300 florin. Intravilanul nr. 6, pe care s-a ridicat noua clădire școlară, a fost dobândit de sat prin schimb între biserică și locuitorul Irimie Dăma și fiul său Pătru, care-și aveau „casa bătrână” sub un dud din curtea școlii confesionale. Familia Dăma a locuit provizoriu prin 1893-1894 în vechea școală confesională din intravilanul nr. 2 (al bisericii). Ulterior, vechea școală confesională a fost vândută săteanului V. Docleanu, care a demolat-o, re folosind materialul de construcție.

În 1935 s-a ridicat o nouă clădire școlară, în care inițial funcționa doar ciclul I de învățământ. Odată cu această clădire s-au dezvelit festiv la Doclin atât monumentul celor căzuți în primul război mondial cât și bustul regelui Ferdinand.

Fără a fi completă, înșiruirea învățătorilor din satul Doclin îi cuprinde pe următorii confesionali: Ioan Mustețiu (până la 1863), Pavel Mustețiu (1864-1903), preot Teodor Șandru (1903-1907), Emil Băiaș (1907-1917), preot Teodor Șandru (1917-1918, care îndeplinește și funcția de învățător, în condițiile mobilizărilor de război), M. Căpriță (1919-1920), preot Teofil Bucșan (1920-1921), țăranul Vidu Guga (1921-1923).

Odată cu etatizarea învățământului din România Mare, la școala primară din Doclin au funcționat, între alții: Laurențiu Suci (1924-1929), Petru Borlovan (1929-1930), Ion Dunca (1930-1931), N. Boulescu (1934-1943), Sandula Geza și soția Maria (1943-1945), Ion Rotaru și soția Ana (1945-1949), St. Moscalu (1949-1950) etc.

Registrelle școlare păstrate încep cu anii 1883-1884, când școala era frecventată de 31 de elevi. În registrul din anul 1900 erau consemnați 87 de elevi, în 1910 - 75 de elevi, în 1919 - 68 de elevi, în 1925 - 44 de elevi, în 1935 - 101 elevi, în 1940 - 81 de elevi, în 1945 - 64 de elevi, în 1950 - 51 de elevi, în 1955 - 49 de elevi etc.

După 1918 a luat ființă în sat și a funcționat intermitent un cerc de lectură.

Dincolo de orice îndoială, datele ce le-am consemnat despre Doclin în nota de față nu reflectă întreaga viață și istorie a localității, dar le socotim utile pentru întocmirea unei monografii a satului.

NOTE

* Un coleg și un prieten, poetul Octavian Doclin din Reșița, intenționează să întocmească o monografie a satului său natal – Doclin. Publicarea notei de față, care cuprinde informațiile arheologico-istorice despre satul Doclin pe care le-am adunat de-a lungul mai multor decenii va fi sper utilă monografiei preconizate.

1. Octavian Furlugeanu, originar din Doclin, unde-și avea și casa, a fost deputat, membru în Adunarea eparhială etc; vezi N. Cornean, 1940, p. 261.

2. V. Ioniță, 1982, p. 65. Din alte chestionare reținem și alte numiri: Nicolare ilieșiu amintea lanurile Gherliștea Mare și Mică, Valea Dionisii, Valea Sălașului, Ogașu Opir, Poiana

- lui Frațțiu, Dealul Grânilor, Dealul Anton, Dealul Culmii și Poiana Lungă. În 1928, între microtoponime se menționau și Dealul Dosul satului, Dealul Caselor, cf. Chest.MBT, nr. 254, completat de preotul Pavel Drăgan.
- “Drumul Irinii” indică traseul vechiului drum roman - vezi mai jos, iar Dealul Bașului, după Pesty Fr., 1883-1885, II, 1, 13 și idem, 1877-1878, II, 64 amintește localitatea medievală dispărută Bacz - 1833 sau Bachi - 1452. Dealul Bisericii indică locul unde se va fi înălțat o veche biserică din lemn.
3. B. Mitrea, 1945, *Ephemeris Daco-Romana*, X, 1945, p. 30, cu bibliografia mai veche; vezi și F. Medeleț, 1994, p. 260, nr. 43.
  4. Cf. Milleker, B., 1899, II, p. 20; Al. Borza, 1943, p. 63; vezi și Chest.MBT, nr. 254.
  5. Informație amabilă Gheorghe Lazarovici.
  6. Engel, P., 1996, s.v., menționează satul la date anterioare celor indeobște cunoscute până acuma, sub numele Doglin, Dokleni, Doklien.
  7. Pesty Fr., 1883-1885, IV, pp. 206-209, II, pp. 135-136; C. Suci, 1968, I, p. 105. Numele satului din documentul amintit este Doklyn sau Doklin.
  8. N. Stoicescu, 1973, s.v.
  9. Biserica din lemn: vezi I.D. Suci, R. Constantinescu, 1980, I, p. 233, ridicată la 1733 sub episcopul Maxim.
  10. Valyi, A., 1796-1799, s.v.
  11. F. Milleker, 1929, s.v. Sevljuš.
  12. I.D. Suci, R. Constantinescu, 1980, I, p. 133.
  13. N. Cornean, 1940, p. 261.
  14. Chest.MBT, nr. 254.
  15. N. Ilieșiu, mss., jud. Caraș, C I, f. 126-130; N. Cornean, 1940, p. 260, care-l consideră, greșit, „nobil”.
  16. N. Stoicescu, 1973, s.v., cu bibliografia; pentru renovarea din 1891 a bisericii vezi și Iosif Ivan, *Renovarea și repararea bisericii noastre gr.-ort.-rom. din Doclin*, în *Foaia diecezană*, Caransebeș, VI, 1891, nr. 44, p. 5.
  17. Pentru această datare vezi și Gr. Popiți, 1939, pp. 42-43. La N. Cornean, 1940, p. 260 se află și fotografia bisericii.
  18. Chest.MBT, nr. 254.
  19. I.D. Suci, R. Constantinescu, 1980, I, p. 133.
  20. Arhiva istorică MBT, Doss. Mon. Ist. / 1930. Copia istoricului Ioan Boroș.
  21. N. Cornean, 1940, p. 261, fotografia lui Pavel Drăgan.
  22. Chest.MBT, nr. 254.
  23. N. Ilieșiu, mss., jud. Caraș, C I, f. 126-130.

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- Al. Borza**, 1943, Alexandru Borza, *Banatul în timpul romanilor*, Timișoara, 1943
Chest.MBT, Chestionarul Muzeului Bănățean, 1928, mss
- N. Cornean**, 1940, Nicolae Cornean, *Monografia eparhiei Caransebeș*, Caransebeș, 1940, s.v., Doclin, pp. 260-261
- Engel, P.**, 1996, Engel Pál, *A Temesvári és Moldovai Szandzsák török kori települései (1554-1579)*, Szeged, 1996
- N. Ilieșiu, mss., Nicolae Ilieșiu**, *Monografia Banatului*, mss., jud. Caraș, caiet I, f. 128-130
- V. Ioniță**, 1982, Vasile Ioniță, *Nume de locuri din Banat*, Timișoara, 1982
- F. Medeleț**, 1994, Florin Medeleț, *Contribuții la repertoriul numismatic al Banatului. Epoca Latène, secolul IV în.d.Chr. - 106*, în *An.B.*, SN, Arheologie – Istorie, III, 1994, pp. 239-308
- Milleker, B.**, 1899, Milleker Bódog, *Délmagyarország régiségleletei a honfoglalás előtti időkből*, II, Timișoara, 1899
- F. Milleker**, 1929, Felix Milleker, *Kratak istorijski pregled Podunavske oblasti (severni Banatski deo)*, în *Monografija Podunavsku oblasti*, II, Pančevo, 1929, pp. 18-28

- B. Mitrea**, 1945, B. Mitrea, 1945, *Ephemeris Daco-Romana*, X, 1945, p. 30
- Gr. Popiți**, 1939, Grigore Popiți, *Date și documente bănățene, 1728-1887*, Timișoara, 1939
- Pesty, Fr.**, 1877-1878, Pesty, Frigyes, *A Szörényi bánság és Szörényi vármegye története*, I-III, Budapest, 1877-1878.
- Pesty, Fr.**, 1883-1885, Pesty Frigyes, *Krassó Vármegye Története*, Budapest, I (1884), II (1884), III (1885 - documente), IV (1883 - documente)
- N. Stoicescu**, 1973, Nicolae Stoicescu, *Bibliografia localităților și monumentelor medievale din Banat*, Timișoara, 1973
- C. Suci**, 1968, Coriolan Suci, *Dicționar istoric al localităților din Transilvania*, București, 1968
- I.D. Suci**, R. Constantinescu, 1980, I.D. Suci, R. Constantinescu, *Documente privitoare la istoria Mitropoliei Banatului*, I-II, Timișoara, 1980
- Valyi, A., 1796-1799, Valyi András, *Magyarországnak leirása*, I-III, Buda, 1796-1799

RECORDS REGARDING THE HISTORY OF THE DOCLIN VILLAGE IN CARAȘ-SEVERIN COUNTY

Summary

The paper contains archaeological and historical data regarding the village Doclin (Caraș-Severin County), gathered by the author along several decades.

It firstly defines the boundaries of the village, as reported to the neighboring villages and subsequently offers a wide range of local toponyms (of fields, pastures, hills, valleys, forests and brooks).

The little archaeological finds made within the boundaries of the village are also listed. Historical records (documents) dated as early as the 16th century, regarding the name of the village, the number of houses and inhabitants are chronologically rendered, reaching the 20th century. Both female and male traditional costumes are described.

The paper also records the history of the village church. The first one had probably been a wooden church, built in the first half of the 18th century and soon replaced by another wooden church. This one had been replaced by the brick built church around 1790. The author also compiled a list of priests which have served the local church between 1757 and 1940 (though incomplete, due to lack of exhaustive records).

Alongside the church and not only figuratively, the school from Doclin is dated back to the 18th century. The first record of a schoolmaster in Doclin dates from 1781. The first confessional school had been built in 1802, which had been replaced by the 1894 built one. In 1935 a new school had been

raised. The selective enumeration of the schoolmasters ends in 1950.

Although the data recorded by the author do not cover the entire life and history of the village, they are intended to serve as a basis for a future monograph on Doclin.